

12. När döden sidst sin strånghet wil,
 På mig som andra öfwa,
 Låt munn och ögon slutas til,
 Och öron blifwa döfwa,
 Låt hand och hjerta blifwa kall,
 Min själ och hjerta likwål skal
 Dig JESU aldrig släppa.

13. Ack släpp, o JESU, du ej mig,
 Si jag är ganska swager,
 Kan stapla snart uppå ditt stig,
 Men när du mig uptager,
 Och håller stadigt wid min hand,
 Då brister ej mitt kärleks-band,
 Och JESUM jag ej släpper.

14. Så bullre werld och satan då,
 Och synd, som de bäst wilja,
 Låt afgrund storma ur sin vrå,
 Dock skal ej någon skilja
 Från JESUM mig i ewighet;
 Han är min borg och salighet;
 En JESUM jag ej släpper.

Sisor,

Den Första:
 Min Andra frögdar sig i GUD 2c.
 Sjunges under en mycket behagelig Melodie.

Den Andra:
 Vår dag må klar ell' mulen bli, 2c.
 Sjunges som: Du lilla Gud som Hjertat bryr.

Den Tredje:
 Min JESUM släpper intet jag 2c.
 Sjunges som: Ack HERRE straffa intet mig 2c.

Denna sista föreställer:
 Huru som en Christtrogen själ med Pa-
 triarchen Jacob, sin Grälsare JESUM så
 med trone omfattar och fast behåller,
 at hon uti all påkommande nöd och be-
 dröfwelse intet släpper honom, förr
 än Han henne Nåd Tröst och
 wälsignelse bewiser.

A nyo uplagd, och märkeligen förbättrad,
 samt tillökt med en ny Wisa.

Tryckt i Gesele, 1784, och säljes i en halt p.

I.

Min anda frögdar sig i GUD, min
själ skal honori ära, min tun-
ga skal med glädje ljud, Honori
hans låf hembära:: Min röst skal hö-
ras upp i högd, min ton skal genn-
ljud gifwa, min Wisa skal bestå i frögd,
min ord hans låf skal blifwa, min ord
hans låf skal blifwa.

2. Ack tacka kära fogle-hop, som ljuf-
wa toner andas, stäm in med mig ett
frögde-rop, låt våra röster blandas::
I tama Lamb och wilda Djur, I skogar
dalar lunder, mitt öga ser I er natur
Guds heliga wärck och under, Guds
heliga wärck och under.

3. Allt skal förgås men HERRans nåd,
skal ewigt hos mig blifwa, Hans däl-
da men alwisa råd, wil jag mig un-
dergifwa:: Jag gläds åt ewighetens
ro där själar utan fara, skal uti sälla
hyddor bo, och hos GUD ewigt wara,
och hos GUD ewigt wara.

4. Lof

4. Lof ära ware dig o GUD, för att
din nåd och under, du hafwer ju lårt
mig din bud, Du styrer blirt och dunder::
Du som af nåd mig skapat har och uti do-
pet twagit, Du har ju låfwat bli min
Far, och i Din hägn mig tagit, och
i Din hägn mig tagit.

5. Swad hjälper at wi klaga här, at
tiden snart förswinner, då ödet hårda
dagar ger, alt snart til målet hinner::
dagarna snart til ända gå, Wi knapt
dem räkna hinna, då wi förwandling un-
dergå, och slut i grafwen finna, och
slut i grafwen finna.

9. Haf ewigt tack O Store GUD, at
Du mig ej förderfwat, Då jag har
öfwerträdt Din bud, Du som mig
nåd förwärfwat:: Du rinna låt Ditt
dyra blod, och blef på korset slagen,
Min själ seck då en rening god, och jag
ur glöden tagen, och jag ur glöden
tagen.

7. Låf ära pris och tack ske Dig för nå-
de tu mig wisat, tack Fader god för
det du mig i rättan tid har risat::
Af mig Du äfwen prisas bör, så länge
jag här andas, och när du mig til
Him-

Mulen för, min röst bland Anglars
blandas, min röst bland Anglars blandas.

Den Andra:

I.

Wår dag må klar ell' mulen bli,
Stor sak en styrer alt,
Om han i nöd ej står oss bi,
Swad blifwer vår ansalt,
Olyckan är wäl ingen frögd,
Och Korshens börda swår,
Likwäl så lefwer den förnögd
Swars hopp til HERAN står.

2. I lugnet segla alltid är.
Sör oss ej mycket gått,
At Stormen stedsse wara när,
Ar oss en usel lått,
En blandning af dem bägge två
En ständig warning ger,
At wi ej öfwer Skrankor gå
Som eljest ofta Skjer.

3. Lått Dygden bli vår styres-man
På denna hala Stråt,
Vår fot då inte slinta kan,
Sör snaror och försat,
Gudsfruktan blifwer vår Magnet,
Som visar Nådens Pol.
Och Jesum Sjelf vår Salighet
Vår Lyckta och vår Sol.

Den

Den Tredje:

I.

Min Jesum släpper intet jag
Ifrån min famn och händer,
Han är mig mer än Sol och dag,
Hwärt loctan sig hålft wänder,
Så håller jag min Jesum fast,
I mot och medgång, lust och last,
Min Jesum jag ej släpper.

2.

Jag släpper ej min Jesum bort,
Förr än Han mig wälsignar,
Hos Honom görs mig tiden kort,
Om jag än nederdignar,
Til jorden af wannäktighet:
Dock i min tros beständighet,
Min Jesum jag ej släpper.

3.

Jag släpper Jesum ej sin kos,
Han är min glädje-kjälla,
Der trifs ej sorg, der han är hos,
Fast ångest-flöder swälla;
En Jesus tröstar mer försan,
Än werlden all bedröfwa kan;
Min Jesum jag ej släpper.

4.

Jag släpper Dig min Jesum ej,
Om

Om Du än wille swika,
Och dig förställer, säger nej,
Jag blir nu hos dig lika:
Min själ då wäl stor ångest har;
Dock skal jag nödga dig bli qwar:
Dig Jesu jag ej släpper.
5. Dig släpper jag ej Jesu min,
Ack låt dig dock beweka!
Min trogna bön: Jag är ju din,
Kan du då något neka?
Ditt Barn, ditt Får, din Lem, din Bror;
Ack nej, hos mig du blir och bor:
Dig Jesu jag ej släpper.
6. Jag släpper ej min Jesum dig,
Du är mig sjelfwa lifwet,
Som mig har älskat innerlig,
Och dig för mig utgifwit,
I hård och nellig korsens död;
Ly sjunger jag i lust och nöd:
Min Jesum jag ej släpper.
7. Din synden gör mitt hjerta qwal.
Och lagen mig anklagar,
Ja satan ställer sådan tal:
Du har i all din dagar
Hyst synd och onsko i ditt bröst,
Du måste dö. Blir dock min tröst;
Min Jesum jag ej släpper.
8. Jag bär min Jesum i min famn,
När

När Guld är worden wreder;
Och träder dermed dristigt fram!
Med ödmjukt hjerta beder:
Ack Fader! tänk hwad Jesus led
För mig, det håller jag mig wid;
Min Jesum jag ej släpper.
9. Låt sjö och glöd, orätt och list,
Ta bort alt det jag äger;
Hwad är alt det jag hafwer mist:
Et stoft, när jag det wåger,
Et jordiskt alt slätt intet är,
Min bästa skatt den blir mig när;
Min Jesum jag ej släpper.
10. Låt werlden rasa immerfort,
Uti sin willa yra,
Och mig för sig ej ackta stort,
Men spe och spott tilstyrta:
Jag acktar dock slätt ingen ting
Des wäsend' och des wanckel-ring;
Min Jesum jag ej släpper.
11. Om sjukdomen min arma kropp
Til sängen nederkastar,
Jag wärker ifrån tå til topp,
All sweda mig antastar,
Jag suckar jemt til dagens slut:
Och lindring wäntar hwar minut:
Min Jesum jag ej släpper.